07/10/2019

“Η αγιασμένη προσωπικότητα, του πατρός Σίμωνος Αρβανίτη”

/ Γνώμες

Τοῦ Μητροπολίτου Βερατίου, Αὐλῶνος καί Κανίνης κ. ***Ἰγνατίου***

«Ὁ Κύριος εἶπε: Ποιός ἄραγε εἶναι ὁ ἔμπιστος καί φρόνιμος οἰκονόμος, τόν ὁποῖον ὁ κύριος θά τοποθετήσῃ ἐπί κεφαλῆς τῶν ὑπηρετῶν του, διά νά τούς δίνῃ τήν κανονισμένην μερίδα τροφῆς εἰς τήν κατάλληλη ὥρα; Μακάριος εἶναι ὁ δοῦλος ἐκεῖνος πού, ὅταν ἔλθῃ ὁ κύριος, θά τόν βρῇ νά κάνῃ τό ἔργον του. Ἀληθῶς σᾶς λέγω, ὅτι θά τόν καταστήσῃ διαχειριστήν εἰς ὅλα τά ὑπάρχοντά του.» (Λουκ. ιβ’ 42-44)

Μία σύντομη ἀναφορά εἰς τήν ζωή καί τό ἔργο τοῦ ἀείμνήστου Γέροντα πατρός Σίμωνα θά ἐπιχειρήση ἡ παροῦσα εἰσήγηση, εἰς τιμήν καί μνήμην αὐτοῦ, πρός οἰκοδομήν τῆς σεμνῆς ἀποψινῆς ὁμήγυρης, εἰς δόξαν τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ, τοῦ εἰς πᾶσαν γενεάν ἀναδεικνύοντος ἄνδρας ἱερούς, Ποιμένας καί Διδασκάλους, οἱ ὁποῖοι σάν ἄλλοι «φωστῆρες» -κατά τόν θεῖον Παῦλον- «φαίνοντες καί λόγον ζωῆς ἐπέχοντες» (Φιλιπ. β’ 16) μέ τίς φωτοειδεῖς ἀκτῖνες τῶν ἀρετῶν των καί τήν

ἀκραιφνῆ ὀρθόδοξη διδασκαλία τους, οἰκοδομοῦν τήν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ πατήρ Σίμων, κατά κόσμον Παναγιώτης Ἀρβανίτης, υἱός τοῦ Ἀθανασίου καί τής Κυριακῆς, γεννήθηκε τό ἔτος 1901 εἰς τήν Μεταμόρφωση Ἀττικῆς, κοινῶς Κουκουβάουνες, τοῦ πατρός του προερχομένου ἀπό τήν Ἁγία Ἄννα τῆς Εὐβοίας καί τῆς μητρός του καταγομένης ἀπό τήν Μεταμόρφωση.
Τά πρῶτα νάματα τῆς εὐσεβείας διδάχθηκε ἀπό τούς ἁπλοῦς καί ἐναρέτους γονεῖς του καί σάν φύσις θρησκευτική πού ἦταν, ἔντονη, ἀπό τήν νεότητά του, αἰσθάνθηκε τήν κλίση πρός τόν μοναχικό βίο.

Ὁ δέ Κύριος, «ὁ ποιῶν τό θέλημα τῶν φοβουμένων Αὐτόν», «ἔδωκεν αὐτῷ» συμφώνως πρός «τά αἰτήματα τῆς καρδίας του» καί τόν ἀξίωσε τοῦ Ἁγίου καί Ἀγγελικοῦ σχήματος, εἰς τήν σεβασμίαν Μονῆν τῆς Θείας Μεταμορφώσεως Κύμης,
ἐπί ἀρχιερατίας τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Καρυστίας καί Σκύρου Παντελεήμονος Φωστίνη.

Ποθῶντας διακαῶς τήν ἡσυχαστική ζωή πρός περισσότερους πνευματικούς ἀγῶνες, σάν ἔλαφος διψῶσα ἔρχεται εἰς τό Ἁγιώνυμον Ὄρος τοῦ Ἄθω καί σάν φιλόπονος μέλισσα περιοδεύει τίς Ἱερές Μονές καί τίς Σκῆτες, μέ σκοπό, τήν χάρη τῶν ἱερῶν Λειψάνων εἰς τήν καρδίαν του θησαυρίση καί ἀπό τήν ἱερά συναναστροφή μέ τούς θεοφιλεῖς ἄνδρες, ἐμπειρίες πνευματικές νά ἀποκτήση καί ψυχικά νά ὠφεληθῆ.Εἰς τήν ἔρημο τοῦ Ἁγίου Βασιλείου κάποιο διάστημα διαμένει ἔχοντας συνασκητή τόν μακαριστό Γέροντα Γεράσιμο Μενάγια Μοναχό, τόν Χημικό καί ἄλλους «βιαστές» πατέρες.

Ἐπιθυμία του εἶναι νά μείνη κατά μόνας εἰς τό ἱερό Σπήλαιο τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου, πλησίον τής Μεγίστης Λαύρας, ἀλλά, γιά τό νεαρόν τῆς ἡλικίας, δέν στέργουν οἱ πατέρες νά τοῦ δώσουν εὐλογία.

Οἱ ἀσκητικοί του ἀγῶνες καί αἱ πάννυχοι στάσεις κάμπτουν τήν ὑγείαν του καί τοῦ κληροδοτοῦν τόν φλεβίτην στό δεξιό πόδι του, σάν μόνιμο «σκόλοπα» εἰς τήν ζωήν του.
Μέ τίς εὐχές τῶν πατέρων καί κατάφορτος ἀπό ὠφέλειες πνευματικές ὁ μοναχός Σίμων ἐπιστρέφει ἀπό τό «Περιβόλι τῆς Παναγίας», διά νά διακονήση τούς ἀδελφούς εἰς τόν κόσμον σάν λειτουργός καί κατόπιν σάν πνευματικός πατέρας, σύμφωνα πρός τήν πατερική διδαχή: «Αὐτός πού ζῆ καί μεριμνᾶ γιά τόν ἑαυτόν του, μόνο γιά τόν ἑαυτόν του περιορίζει τήν ὠφέλεια. Αὐτός δέ πού ἐνδιαφέρεται καί γιά τήν πνευματική ὠφέλεια καί τῶν ἄλλων καί τοῦ ἔχει ἐμπιστευθεῖ ἡ ἐπιμέλεια τῶν ψυχῶν, ἔχει μεγάλο τό κέρδος, πού εἶναι δεῖγμα τῆς ἀγάπης του πρός τόν Θεόν καί ἔχει μάρτυρα τόν ἴδιον τόν Χριστόν ὁ ὁποῖος λέγει: Ἐάν μέ

ἀγαπᾶς Πέτρε, ποίμαινε τά πρόβατά μου (Ἰω. 21, 17)» (Συμεών τοῦ μεταφραστοῦ, Βίος καί Πολιτεία τοῦ Ὁσίου Ἀβραμίου, Migne P.G. 115, στίχ. 53).

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον, εἰς τό θεῖον θέλημα ὑπακούων, τήν ἱερωσύνη λαμβάνει καί τήν ἡγουμενία ἀναδέχεται καί, ἡ ἐπιμέλεια καί φροντίδα τοῦ λογικοῦ ποιμνίου τοῦ ἐμπιστεύεται.
Εἰς τήν ἐκκλησιαστικήν του διακονίᾳ ἄφησε νά ἐκδηλωθοῦν ὁ πλοῦτος τῆς ψυχῆς του καί τά πνευματικά χαρίσματα, τά ὁποῖα τόν διέκριναν.

* * *

Κατ' ἀρχήν, εἶναι ἡ πίστις του ἡ σταθερή καί ἀκλόνητη πρός τόν Θεόν, ἡ σύμφωνη μέ τήν φερώνυμη κλήση του. Αὐτή, σέ συνδυασμό μέ τήν ἀνυπόκριτη ἀγάπη καί τήν ἀδιάλειπτη εὐχή, ἐπετελοῦσε θαύματα.

Εἰς τίς δύσκολες ἡμέρες τής ξενικῆς Κατοχῆς, ὅταν ἡ στέρηση τῶν ἀναγκαίων καί ἡ σπάνια ἐξεύρεση τροφῆς ἐταλαιπωροῦσε τόν Ἑλληνικόν λαόν, ἡ προσευχή του πρός τόν Θεόν καί ἡ τέλεια ἀνάθεση τοῦ ἑαυτοῦ του καί τῶν σύνανθρώπων του εἰς τήν μεγαλόδωρη πρόνοιάν Του, πού σοφῶς προνοεῖ καί γιά τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, συνετέλεσαν, ὥστε εἰς τήν ἱερά Μονή, ὅπου ἦτο ἡγούμενος νά συμβῆ γεγονός τό ὁποῖον ὑπενθυμίζει, τῶν ἀναλογιῶν τηρουμένων, τό θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων εἰς τήν ἐρήμον. Πρός δόξαν Θεοῦ καί εἰς εὐλαβές μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ πατρός πρέπον εἶναι νά ἀναφέρουμε τό περιστατικό, ὅπως συνέβη καί ὅπως ὁ ἴδιος μᾶς τό ἐδιηγεῖτο.
Ἦταν ἡμέρα ἑορτῆς καί πολύς λαός εἶχε συναθροισθεῖ εἰς τήν Μονήν.

-Ἔβλεπα τούς ἀνθρώπους, ἔλεγε χαρακτηριστικά ὁ Γέροντας, σκελετωμένους ἀπό τήν πείνα καί ὑπέφερα πολύ καί δέν ἤθελα νά φάγω. Ἐστενοχωριόμουν δέ, διότι δέν εἴχαμε τήν εὐχέρια νά τούς προσφέρουμε κάποια παρηγορία, ἐννοώντας τήν τροφή. Ἀπό τήν ἱερά Μητρόπολη μᾶς ἔδιδαν ἐλάχιστα τρόφιμα μέ τό «δελτίον». Λέγω, λοιπόν, εἰς τήν μαγείρισσα, τήν ἀδελφή Μοσχούλα νά γεμίσῃ δύο λέβητες τοῦ μαγειρείου μέ νερό καί τῆς δίδω συγχρόνως δύο «χοῦφτες» ρεβίθια καί ἄλλες δύο «χοῦφτες» ἀπό τό κοινῶς λεγόμενο «πλιγούρι», γιά νά ρίξῃ ἐντός αὐτῶν, προκειμένου νά μαγειρευθοῦν. Ἐκείνη ὅμως, βλέπουσα τό ἐλάχιστο τοῦ ποσοῦ τοῦ μαγειρεύματος, ἐκάλυψε μόνο τόν πυθμένα τῶν λεβήτων μέ νερό.

-Κάμε ὑπακοή, τῆς λέγω, καί βάλε ἀρκετό νέρο. Κάμνουσα αὐτή ὑπακοή, τό θαῦμα συνετελέσθη. Καθώς τό φαγητό ἔβραζε, παρίστατο ἀνάγκη καί νέου νεροῦ, ὥστε οἱ λέβητες νά ὑπερχειλίζουν καί, ἀπό τόν χυνόμενο ζωμό, νά σβύνη ἡ φωτιά. Βλέπουσα αὐτή τό γεγονός ἐδόξαζε τόν Θεόν καί επανελάμβανε συνεχῶς τό «μνήσθητί μου Κύριε». Ὅταν δέ παρέθεσαν τό φαγητό, ἔβλεπε κανείς τά πινάκια

γεμάτα ὄχι ἀπό ζωμό, ἀλλά ἀπό πηχτά ρεβίθια. Τά ὀλίγα, λοιπόν, καί μόνα ἐκ τοῦ «δελτίου» τρόφιμα γιά τήν παρασκευή τοῦ γεύματος, εὐλόγησεν ὁ Κύριος, ὥστε νά αὐξηθοῦν καί ἔτσι νά σιτισθῆ «λαός πολύς».

Ἄλλοτε δέ, κατά τήν ἴδια Κατοχική περίοδον -1943- καί τήν ἑορτή τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, θά ἐτελεῖτο ἱερά ἀγρυπνία εἰς τήν Μονήν καί θά συνέρρεε κόσμος πολύς, μετά τόν μικρόν ἑσπερινόν, ἐρωτᾷ ὁ πατήρ τόν Οἰκονόμον: Τί θά παραθέσουν πρός φιλοξενίαν εἰς τήν αὐριανήν τράπεζαν; Ἐκεῖνος δέ τοῦ ἀποκρίνεται, ὅτι ἐλάχιστα τρόφιμα ὑπάρχουν καί ἕνα σακκί γεμάτο κρεμμύδια. Ἔξω, εἰς τό πεζούλι τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, ἐνῶ καθότανε ὁ Γέροντας καί σέ ἀπορία βρισκόμενος, βλέπει, ξαφνικά, τόν ὑπηρέτην τῆς Μονῆς νά τρέχη γιά νά κλείση τήν πόρτα τοῦ μαγειρείου. Τί εἶχε συμβῆ; Ἕνας λαγός, πολύ μεγάλος, σάν ἀρνί, κατεβαίνοντας ἀπό τό πλησίον δάσος, αὐτόκλητος ἤ μᾶλλον θεόσταλτος εἰσῆλθεν εἰς τό μαχειρεῖον τῆς Μονῆς. Τό πρόβλημα τοῦ γεύματος εἶχε λυθῆ. Τό νόστιμο κρέας του, σέ συνδυασμό μέ τά ὑπάρχοντα κρεμμύδια, προσέφεραν μίαν πλουσίαν τράπεζαν εἰς τούς προσκυνητές. Οἱ λόγοι τοῦ ἱεροῦ Ψαλμωδοῦ γιά μία ἀκόμη φορά ἐπαλήθευσαν:
«Κύριος οὐ στερήσει τά ἀγαθά τοῖς πορευομένοις ἐν ἀκακία» (Ψαλμ. 83, 12 καί ὅτι «δίκαιοι ἐν ἡμέραις λιμοῦ χορτασθήσονται» (Ψαλμ. 36, 19).
Ὅταν εἶδα αὐτά τά δύο θαύματα, συνέχιζεν ὁ ἀείμνηστος Γέροντας, ἔλεγα: -Κύριε, αὐτά τά θαυμαστά γεγονότα, ὅπως ἀναγινώσκουμε εἰς τούς ἱερούς Συναξαριστές, ἐγίνοντο ἀπό τούς μεγάλους ἁγίους. Ἐμεῖς εἴμεθα ἁμαρτωλοί καί μέ πολλές ἀδυναμίες. Πῶς ἐξηγεῖται νά συμβαίνουν αὐτά εἰς τίς ἡμέρες μας; Παρακαλοῦσα δέ ἐπιμόνως τόν Θεόν νά μου ἐξηγήση τόν λόγον τῶν θαυμασίων αὐτῶν. Ἕνα βράδυ, μετά τήν προσευχήν, ἄκουσα εἰς τήν διάνοιά μου, μία φωνή νά μοῦ λέγη: «Ἐάν σεῖς οἱ ἄνθρωποι, βλέπετε τούς συνανθρώπους σας νά στεροῦνται καί νά ὑποφέρουν καί τούς συμπονεῖτε, ἐγώ, πού εἶμαι Πλάστης καί Δημιουργός σας καί μέ παρακαλεῖτε, δέν θά μεριμνήσω, ὥστε νά συντηρηθοῦν εἰς τήν ζωήν; Διά τοῦτο, ὅταν πάντοτε προσφέρετε ἀγάπη καί φιλοξενεῖτε τούς προσκυνητές, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς τό Μοναστήρι, ἐγώ θά τά εὐλογῶ καί δέν θά σᾶς λείψη κανένα πρᾶγμα.»

* * *

Ἀλλά καί τά λοιπά χαρίσματα μέ τά ὁποῖα ἐκοσμεῖτο ἡ θεοφιλής ψυχή του δέν δύναται ὁ λόγος νά ἀντιπαρέλθη. Ὅπως: Τό φιλακόλουθο καί τό ἀπερίσπαστο εἰς τήν προσευχή, τό ἀκατάκριτο καί τήν πολλή ἀμνησικακία του, τήν πραότητα καί ἡρεμία, τήν ἁπλότητα καί ἀφελότητα τῆς καρδίας του, τήν ὑπακοή του εἰς τούς ἐκκλησιαστικούς προϊσταμένους, τήν κατανυχτική καί μέ συντριβή καρδίας ἐπιτέλεση τῆς θείας Ἱερουργίας, τό εὐπροσήγορο καί τήν προσήνεια πρός ὅλους,

τήν παροιμιώδη καί Ἀβραμιαία φιλοξενία του, ὅπως ἔλεγε παραστατικά: «Θέλεις νά ἀνοίξουν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ διά νά σοῦ δώση ὁ Θεός τά ἀγαθά του; Δίδε καί πρόσφερε ἀλύπητα καί μέ ἱλαρότητα, δηλαδή, γλυκύτητα πρός τούς ἔχοντας ἀνάγκη».

Καί ὅταν ἀργότερα ὁ δάκτυλος τῆς Θείας Προνίας ὡδήγησε τά βήματά του εἰς τήν Λυκόβρυση, ὅπου ἐγκατεστάθηκε σάν πνευματικός, καί ἀνέλαβε καθήκοντα ἐφημερίου εἰς τόν ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, κατέστησε αὐτή κέντρο θρησκευτικό, καί ὅαση πνευματική, μέ τήν ἀκτινοβολία τῆς ἐξαγιασμένης προσωπικότητάς του· ὅλοι θά ἐνθυμοῦνται τήν φιλόξενη «μοναστηριακή» τράπεζα, τήν ὁποίαν παρέθετε καθημερινῶς εἰς τούς προσκυνητές, ἔχοντας σάν διακονητή καί φύλακα ἄγγελο, τόν μακαριστό, ἤδη, καί ἀγαπητό αὐτάδελφό του Ἰωάννη.

Σύνθημά του ἦτο: Νά μή φύγη κανείς, χωρίς νά πάρη εὐλογία.

* * *

Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον τόν καθιστοῦσε μαγνήτη πνευματικό ἑλκύοντα τίς ψυχές, ἦτο ἡ πλούσια ἀγάπη, ἡ ἐπιείκια καί ἡ συγκατάβαση, καθώς καί ἡ πολλή σύνεση καί διάκριση στήν ἐνάσκηση τοῦ λειτουργήματος τῆς πνευματικῆς πατρότητας. Ἡ ἐπιείκια καί συγκατάβαση μετεβάλετο σέ αὐστηρότητα, ὅταν διαπίστωνε ὄχι καλή συμπεριφορά ἐκ μέρους τοῦ ἐξομολογουμένου.

Μέ καλωσύνη καί προσήνεια ὑποδεχότανε τίς ψυχές τίς ὁποῖες τοῦ ἔστελλνε ὁ Θεός, καί σάν πνευματικός ἰατρός καί καλός Σαμαρείτης ἐπέχυνε «λάδι καί κρασί» εἰς τίς ἠθικές πληγές καί τά ψυχικά τραύματα, καί ὡδηγοῦσε τούς ἐξομολογουμένους εἰς τήν ὁδό τῆς ἔμπρακτης μετάνοιας καί σωτηρίας.

Πρίν ἀπό τήν ἐνακτήρια ἀκολουθία τοῦ Μυστηρίου τῆς ἱερᾶς ἐξομολόγησης, εἰσήρχετο στό Ἅγιο Βῆμα καί, πίσω ἀπό τήν Ἁγία Τράπεζα, γονάτιζε μπροστά στά πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου, γιά νά ζητήση φωτισμό καί σύνεση πνευματική καθώς καί γιά τήν εἰλικρινῆ μετάνοια καί καθαρά ἐξομολόγηση τοῦ ἐξομολογουμένου.
Ἱερεῖς καί Ἐπίσκοποι, Μοναχοί καί Μοναχές, μικροί καί μεγάλοι, νέοι καί γέροντες ἔρχονταν πρός αὐτόν, γιά νά ὠφεληθοῦν καί συλλέξουν πνευματικήν ἐμπειρίαν. Ὁ λόγος του ἦτο πατερικός καί μάλιστα Χρυσοστομικός.

Ὁ χῶρος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ δέν ἐπαρκοῦσε διά τόν ἐκκλησιασμό τῶν προσερχομένων, ἀπό παντοῦ, πιστῶν, πρᾶγμα τό ὁποῖον συνετέλεσε εἰς τήν ἀνάληψη φροντίδας ἀπό τόν ὅσιο Γέροντα γιά τήν ἀνοικοδόμηση νέου εὐρυχωρότερου Ναοῦ, εἰς τιμήν τῆς ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας, τήν ὁποία πολύ εὐλαβεῖτο
Αὐτό πού ἀξίζει νά μνημονεύσουμε καί εἶναι δεῖγμα τῆς ἰσχυρῆς θέλησης καί μεγάλης πίστης του, ἀλλά καί τῆς πρός αὐτόν ἐκ μέρους τῆς ἁγίας Βαρβάρας

εὐνοίας εἶναι τό ἐξῆς: Εἰς τήν πορεία τῆς ἐργασίας πρός ὑλοποίηση τῶν σχεδίων καί ἀνέγερση τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, εἰς τήν ὁποία βρῆκε πολλή ἀνταπόκριση καθώς καί ἠθική καί ὑλική συμπαράσταση ἐκ μέρους τῶν ἐνοριτῶν καί τῶν ἄλλων πνευματικῶν του τέκνων, ὁ ἐχθρός παρενέβαλλεν ἐμπόδια εἰς τό θεῖον ἔργον, ὅσον ἀφορᾷ τόν οἰκοπεδικό χῶρο.
Τοῦτο τόν ἔφερε σέ στενόχωρη θέση. Καί, σέ τέτοια ψυχική διάθεση εὑρισκόμενος ἔγειρε, τό μεσημέρι, ὀλίγον νά ἀναπαυθῆ. Μεταξύ ὕπνου καί ἐγρήγορσης ἐμφανίζεται εἰς αὐτόν, μία ὡραιοτάτη καί εὐπρεπεστάτη νεάνιδα, ἡ Ἁγία, ἡ ὁποία τόν ἐρωτᾶ, γιατί εἶναι λυπημένος, καί στή συνέχεια τόν διαβεβαιώνει: «Ἐγώ εἶμαι ἐδῶ. Μή στενοχωρῆσαι, θά ρυθμίσω τό θέμα».

Καί πράγματι, ὦ τοῦ θαύματος! Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Ἁγίας, τά ἐμπόδια παρεκάμφθησαν, περικαλλής δέ καί μεγαλοπρεπής ἀνυψώθηκε τῆς Μεγαλομάρτυρος ὁ Ναός, πρός δόξαν Θεοῦ, καί καταισχύνη τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀφοῦ πληροφόρησε τήν διακονίαν του θεάρεστα εἰς τήν ἐνορίᾳ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας ἐπί 18 συναπτά ἔτη (1946-1964), λόγῳ τῆς χρονίας πάθησης τῶν ὀφθαλμῶν του, πρᾶγμα τό ὁποῖον ἐδυσχέραινε τήν ἐπιτέλεση τῶν ἐνοριακῶν του καθηκόντων, ἀναγκάσθηκε νά βγῆ σέ σύνταξη καί μετέβη γιά ἕξη μήνες στήν ἱερά Μονή τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου Ζούρβας στήν Ὕδρα, ἀρχές τοῦ φθινοπώρου μέχρι τίς ἀρχές τῆς Ἄνοιξης στό χρονικό διάσταμα (1964-1965)· κατόπιν ἀποσύρεται εἰς τήν βορειοδυτική πλευρά τοῦ ὄρους τῆς Πεντέλης, ὅπου ἔστησε τήν σκηνήν αὐτοῦ δίπλα στό ἐξωκκλήσιο τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος, ὁ χῶρος τοῦ ὁποίου ἀνῆκε εἰς τήν ἱερά Μονή Πετράκη, μέ τήν εὐλογία καί ἔγκριση τοῦ τότε Ἡγουμένου ἀλησμόνητου πατέρα Χαραλάμπους Βασιλοπούλου.

Τότε συνέβη αὐτό τό ὁποῖον συμβουλεύει ὁ ὅσιος Νείλος ὁ ἀσκητής: «Ἄς ἀποφύγουμε τήν διαμονή μας στήν πόλη καί τά χωριά γιά νά τρέχουν οἱ ἄνθρωποι πρός ἐμᾶς». (Νείλου, τοῦ ἀσκητοῦ, λόγος ἀσκητικός. Migne P.G. 79 στίχ. 745-748).

Ἐδῶ, παρά τό γῆρας καί τήν χρόνια πάθηση τοῦ φλεβίτου, πού ἀπαιτοῦσε νά ξεκουράση τό πόδι του, λειτουργοῦσε καθημερινά, ἐξωμολογοῦσε συνέχια, καί εἶχε δίπλα στό προσκέφαλο τό τηλέφωνο, διά νά ἀνταποκρίνεται, ἐπί 24ώρου βάσης, σέ κάθε ζήτηση γιά τήν παροχή συμβουλῶν καί κατευθύνσεων πνευματικῶν.
Τόν ὑπόλοιπο χρόνο, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπέμενε ἀπό τό κύριο πνευματικό ἔργο, ἐργαζόταν χειρωνακτικά, μέ νεανικό ζῆλο, καί ἐνθουσιασμό, γιά τήν ἀνέγερση κελλιῶν καί νέου μεγάλου Ναοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁμάδα εὐσεβῶν νέων πού ποθοῦσαν τήν ἰσάγγελη ζωή καί μοναχική πολιτεία ἐπλαισίωσαν αὐτόν, ἐκάρησαν ὑπ’ αὐτοῦ Μοναχοί, καί κατ’ αὐτόν τόν

τρόπον δημιουργήθηκε ὁ πρῶτος πυρήνας τῆς ἱερᾶς Μονῆς.

Ὡρισμένοι ἐξ αὐτῶν, ἀποφεύγοντες τό θόρυβο ἀπό τήν συρροή τοῦ πλήθους καί ποθοῦντες περισσοτέραν ἡσυχίαν, μέ τήν εὐλογίαν του ἀνεχώρησαν γιά τόν ἅγιον Ὄρος. Ἄλλοι ὅμως παρέμειναν πλησίον του, συγκακουχούμενοι καί συναθλοῦντες μαζί του.

Ἡ Ἱερά Μονή ἀπέβη πόλος ἕλξεως καί ἀπό παντοῦ συνέρρεαν οἱ ἄνθρωποι, σάν διψασμένα ἐλάφια, ἀπό τόν καύσωνα τῆς ἀθεΐας καί τοῦ ὑλισμοῦ, ἀπό τήν περιοχή τῶν Ἀθηνῶν καί τά περίχωρα αὐτῶν, ἀπό τήν Πελοπόννησο καί τήν Στερεά Ἑλλάδά καί τά νησιά, ἔτρεχαν διά νά σβήσουν τή δίψα τους εἰς τά νάματα τοῦ σωτηρίου, καί νά ἀναπαυθοῦν ψυχικά ἀπό τούς ψυχωφελεῖς λόγους του, καί τίς πνευματικές κατευθύνσεις τοῦ ἐμπείρου πνευματικοῦ.

Ἡ ἐλαχιστότης μου εἶχε τήν εὐλογίαν νά τόν γνωρίση καί νά συνδεθῆ μαζί του πνευματικά, ἀπό τό ἔτος 1958, ὅταν λειτουργοῦσε στήν μικρή ἁγία Βαρβάρα, τήν ὑπόλοιπη ἐξελικτική πορεία στό νέο Ναό, ὅταν ἔπέστρεψε ἀπό τήν ἐξάμινη διαμονή στήν Ὕδρα, τήν φιλοξενία του στήν οἰκία τής κυρίας Θεοπίστης, τήν ἐγκατάσταση στόν Ἅγιο Παντελέημονα, ψάλλοντας στίς θεῖες λειτουργίες του διαμένοντας, βοηθώντας καί χειρονακτικά στήν μεταφορά τῶν ὑλικῶν, μέχρι τό 1966 ὁπότε ἀφοῦ ἀποδέχτηκα τόν διορισμό μου στήν ἐκπαίδευση μέχρι τό Πάσχα τοῦ 1967 ὁπότε μέ τήν ἐυλογία του εἰσήλθα εἰς τόν ἱερό Κλῆρο στήν Ἱερά Μητρόπολη Θηβῶν καί Λεβαδείας. Ἀπό τά πρῶτα βήματα τῆς ἱερατικῆς μου διακονίας μετέβαινα συχνά στήν ἱερά Μονή τοῦ ἁγίου Παντελεήμονα συμβουλευόμενος καί βοηθώντας τον στίς θεῖες λειτουργίες καί ἱερές ἀγρυπνίες, μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του. «Ἐπιλείψει με γὰρ διηγούμενον ὁ χρόνος» (Ἑβρ. 11, 32) τά ὅσα ἤκουσα καί εἶδα καί ἐβίωσα ἁγίως συναναστρεφόμενος μετ’ αὐτοῦ καί τῶν πνευματικῶν ἀδελφῶν.

Ἔτσι, λοιπόν, κοπιάζων, διά τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου, ἐκάμφθη ἡ ὑγεία του καί ἀναγκάσθηκε, μετά νοσοκομειακή περίθαλψη καί θεραπεία, νά παραμείνη εἰς τόν οἶκο τοῦ ἀγαπητοῦ του ἀνεψιοῦ Γεωργίου Α. Ἀρβανίτη ἐπί 2-3 ἔτη δεχόμενος τίς στοργικές περιποιήσεις τῆς οἰκογενείας του καί τήν φροντίδα τῆς συζύγου του Βενετίας, ἔχων μαζί του ἀποκλειστικόν βοηθόν τόν μοναχό Ζωσιμᾶ.

«Μνησθείη Κύριος τῆς διακονίας αὐτοῦ» «Δώη ἔλεος Κύριος τῶ τοῦ Γεωργίου οἴκω» (2 Τιμ. 1, 16).

Εἰς τόν χῶρον αὐτό συνέπεσε καί τό ἀγαθό καί εἰρηνικό τέλος του, κατά τό ὁποῖο πλήρης ἡμερῶν καί εἰς βαθύτατον γῆρας φθάσας, παρέδωκε τήν ψυχήν αὐτοῦ, εἰς τάς χεῖρας τοῦ Ὑψίστου, τόν Ὁποῖον ἀπό τήν νεότητα ἀγάπησε σηκώνοντας ἐπ’

ὤμων τόν Σταυρόν καί προσαρμόσας τόν αὐχένα του εἰς τόν χρηστόν Του ζυγόν. Τόν Κύριον σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ ἱεροῦ Ψαλμωδοῦ «ἕως γήρως καί πρεσβείου» (Ψαλμ. 70, 18) ἀφοῦ πιστά διακόνησε, ἀναλώσας τόν ἑαυτόν του εἰς τήν ὑπηρεσίαν τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, ἐπορεύθη πρός Αὐτόν, γιά νά λάβη τόν μισθόν τοῦ πιστοῦ καί φρονίμου οἰκονόμου καί προαχθῆ εἰς λειτουργόν τοῦ ἐπουρανίου Θυσιαστηρίου.

Ἐκεῖ, τήν ἱερατικήν στολήν ντυμένος «καί τήν ἄυλον λειτουργίαν ποιούμενος» μέ τήν παρρησία τήν ὁποία τοῦ δίνει ἡ θεοφιλής καί ἁγιασμένη ἐπί γῆς ζωή του καί ἐνάρετος πολιτεία του, προσεύχεται γιά ὅλα τά πνευματικά του τέκνα καί τούς τιμῶντες τήν μνήμην αὐτοῦ.

Τοῦ ἀειμνήστου πνευματικοῦ Πατρός Σίμωνος
αἰωνία ἡ μνήμη καί τό μνημόσυνον
αὐτοῦ εἰς γενεάν καί γενεάν.
Ἀμήν.